

AVROPA İNSAN HÜQUQLARI MƏHKƏMƏSİ

İKİNCİ SEKSİYA

Mindek Xorvatiyaya qarşı

(Ərizə n° 6169/13)

QƏRAR

STRASBURQ

30.08.2016

Bu qətnamə yekun qərardır, lakin ona redaktə xarakterli düzəlişlər edilə bilər.

Mindek Xorvatiyaya qarşı işində,

İnsan Hüquqları üzrə Avropa Məhkəməsi (İkinci Seksiya) aşağıda qeyd olunan tərkibdə :

İşıl Karataş, *Sədr*,
Nebojša Vučinić,
Paul Lemmens,
Valeriu Grițco,
Ksenija Turković,
Stéphanie Mourou-Vikström,
Georges Ravarani, *hakimlər*,

və Stanley Naismith, *katib müavini* ibarət Palatada,

14 iyun 2016-cı il tarixdə qapalı müşavirə keçirərək və həmin tarixdə keçirilən müşavirədə qəbul etdiyi aşağıdakı qərarı elan edir:

PROSEDUR

1. İş, İnsan hüquqlarının və əsas azadlıqların müdafiəsi haqqında Avropa Konvensiyasının (“Konvensiya”) 34-cü maddəsinə əsasən Xorvatiya vətəndaşı olan cənab Anton Mindek (“ərizəçi”) tərəfindən, 27 dekabr 2012-ci ildə Xorvatiyaya qarşı yönəldilmiş ərizə (no. 669/13) əsasında başlanmışdır.
2. Ərizəçi Varazdində fəaliyyət göstərən hüquqşünas cənab T.Čamovski tərəfindən təmsil olunmuşdur. Xorvatiya Hökuməti (“Hökumət”) nümayəndə xanım Š.Stažnik tərəfindən təmsil edilmişdir.
3. Ərizəçi şikayət etmişdir ki, icra prosesləri nəticəsində həyat yoldaşı ilə birgə aldığı yaşadığı evə və ətrafında olan torpa sahəsinə dair payının satışı nəticəsində mülkiyyətindən maneəsiz istifadə hüququnun pozulmasından şikayət etmişdir.
4. Ərizə 15 mart 2013-cü il tarixdə Hökumətə kommunikasiya edilmişdir.

FAKTLAR

I. İŞİN HALLARI

5. Ərizəçi 1932-ci ildə anadan olmuşdur və Domitrovetsdə yaşayır.
6. 12 fevral və 29 avqust 2003-cü il tarixdə Veçerni list gündəlik qəzetində ərizəçi qonşusu cənab İ.M-in onun evi və bağını “oğurlaması” haqqında iki məqalə dərc etmişdir.
7. Cənab İ.M tərəfindən qaldırılmış iki cinayət icraatında ərizəçi defamasiyanın hər iki halı üzrə təqsirli bilinmişdir. Varazdin Bələdiyyə Məhkəməsinin 17 dekabr 2004-cü il tarixli qərarı ilə ərizəçi 3.475 xorvatiya kunu məbləğində cərimə edilmiş və 2.660 xorvatiya kunu məbləğində məhkəmə xərclərinin cənab İ.M ödənilməsi qət edilmişdir. 12 yanvar 2005-ci il tarixdə Varazdin Ərazi Məhkəməsi tərəfindən qəbul edilmiş qərar ilə 15.11.2005-ci il tarixdə Bələdiyyə Məhkəməsi ərizəçiyə məhkəmə qaydasında xəbərdarlıq etmiş və məhkəmə xərcləri üçün 2.208 xorvatiya kunu məbləğinin ödənilməsini təyin etmişdir.
8. Ərizəçi barəsində defamasiya ilə bağlı qaldırılmış mülki icraatlarda da cənab Mindek məhkəmə qərarı ilə cərimə edilmişdir. 31 may 2006-cı il tarixli qərar ilə məhkəmə ərizəçinin 20.000 xorvatiya kunu məbləğində maddi ziyanın və 6.942 xorvatiya kunu məbləğində əlavə faizlər və məhkəmə xərclərinin ödənilməsi qət edilmişdir.
9. Eyni zamanda, eyni tərəflər arasında olan digər mülki icraatlar da ərizəçi üçün uğursuz yekunlaşmışdır. 02 may 2005-ci il tarixli qərarı ilə Bələdiyyə Məhkəməsi ərizəçinin cənab İ.M il mübahisənin məhkəmədən kənar həlli ilə bağlı vəsatətini etibarsız hesab edərək rədd etmişdir və məhkəmə xərclərinə görə 2.318 xorvatiya kunu məbləğinin ödənilməsi barədə qərar qəbul etmişdir.

B. İcra icraatları

10. Yuxarıda qeyd edilən məbləğləri vaxtlı-vaxtında ödəmədiyi səbəbindən ərizəçi 2007-ci ilin 07 sentyabr və 31 oktyabr tarixlərində cənab İ.M Bələdiyyə Məhkəməsində iki icra icraatı qaldıraraq icranın ərizəçinin daşınmaz əmlakına, xüsusilə də, həyat yoldaşı ilə birgə mülkiyyətində olan ev və həyətyanı torpağa olan payına yönəlməsini xahiş etmişdir. Sözügedən əmlak evdən, həyət və müvafiq olaraq 150, 500 və 204 kv.m. əkilən torpaq sahəsindən ibarət idi (bundan sonra “əmlak”).

11. Müvafiq olaraq 05 noyabr 2007 və 04 yanvar 2008-ci il tarixlərdə məhkəmə ərizəçinin əmlakdan payının müsadirə olunmaqla satılması barədə iki icra qərarları qəbul etmişdir.
12. 10 mart 2008 və 02 iyun 2009-cu il tarixlərdə Varazdin Ərazi Məhkəməsi ərizəçinin apellyasiya şikayətini təmin etməyərək icra qərarlarını qüvvədə saxlamışdır.
13. Bələdiyyə Məhkəməsinin 18 mart 2010-cu il tarixli qərarı ilə iki icra icraatı birləşdirilmişdir.
14. 08 aprel 2010-cu il tarixli iclasda məhkəmə, vergi orqanları tərəfindən verilmiş məlumata əsasən ərizəçinin əmlakdan payını 131.200 xorvatiya kunu (təxminən 18.000 avro) məbləğində qiymətləndirmişdir. Lazımi qaydada məlumatlandırılmasına baxmayaraq ərizəçi həmin iclasda iştirak etməmişdir.
15. 27 iyul 2010-cu il tarixli qərara əsasən məhkəmə ərizəçinin əmlakdan payının satılması barədə qərar qəbul etmişdir və qanuna müvafiq olaraq əmlakın (və ya əmlakdan payın) dəyərini 2/3 hissəsindən az olmamaq şərtilə satılması nəzərdə tutulan açıq hərracı 14 oktyabr 2010-cu il tarixə təyin edilmişdir.
16. Hərracda heç bir alıcı iştirak etməmişdir. Buna baxmayaraq, ərizəçi 8 sentyabr 2010-cu il tarixdə 14.400 xortvatiya kunu məbləğində borcun ödənilməsinə təsdiq edən müvafiq qəbzi təqdim etmişdir, və borcun digər hissəsini yeni ilədək ödəməsinə vəd etmişdir.
17. Göstərilən müddətədək heç bir ödəniş etmədiyindən 12 yanvar 2011-ci il tarixdə İ.M məhkəmədən ikinci hərracın keçirilməsini xahiş etmişdir.
18. 17 yanvar 2011-ci il tarixdə ərizəçi 14.01.2011-ci il tarixdə 7.340 xortvatiya kunu məbləğində borcun ödənilməsinə təsdiq edən müvafiq qəbzi təqdim etmişdir, və borcun qalan hissəsini tamamilə ödəyəcəyindən məhkəmədən ikinci hərracın keçirilməməsinə xahiş etmişdir.
19. 01 fevral 2011-ci il tarixdə cənab İ.M. ikinci hərracın keçirilməsi barədə xahişini təkrarlayaraq qeyd etmişdir ki, borcun qalan hissəsinin tamamilə ödənilməsinə vəd verən ərizəçi ödənişi həyata keçirmədiyindən icranı 3 il yarım müddətinə uzatmışdır.

20. Məhkəmə 03 fevral 2011-ci il tarixli qərarı ilə ikinci hərracı 17 mart 2011-ci il tarixə təyin etmişdir. Bu hərracda qanuna müvafiq olaraq əmlakın (və ya əmlakdan pay) öz dəyərinin 1/3 hissəsindən az olmayan məbləğə satılması nəzərdə tutulmuşdur.
21. İkinci hərracda cənab İ.M. ərizəçinin əmlakını 43.734 xorvatiya kunu məbləğinə almaq təklifi irəli sürmüşdür. Bu məbləğ əmlakın qanunla nəzərdə tutulan və dəyərinin 1/3 hissəsinə cavab verən minimal məbləğini təşkil edirdi. Ərizəçinin nümayəndəsi məhkəmədən hərracın təxirə salınmasını xahiş etmişdir və ərizəçinin borcun qalan hissəsini üç ay müddətinə ödəyəcəyini bildirmişdir. Məhkəmə vəsatəti rədd etmişdir və cənab İ.M.-in “əmlakın (və ya payın) ona satılması şərtlərinə cavab verməsi” barədə qərar qəbul etmişdir.
22. 21 mart 2011-ci il tarixdə ərizəçi 21.450 xorvatiya kunu məbləğində borcu ödəmişdir.
23. 02 may 2011-ci il tarixdə ərizəçi 15.225.75 xorvatiya kunu məbləğində qalan borcunun bir müddət əvvəl ödədiyi, və beləliklə də, 58.415.75 xorvatiya kunu məbləğində bütün borcunu (34.128.43 xorvatiya kunu məbləğində əsas borcdan və 24.287.32 xorvatiya kunu məbləğində faizdən ibarət) ödədiyini məhkəməyə bildirmişdir. Ödənilməsi nəzərdə tutulan digər məbləğ isə icra icraatlarının məhkəmə xərcləri idi. Bu səbəbdən də, o, məhkəmədən icra icraatının dayandırılmasını və dərhal ödəyəcəyini söz verərək məhkəmə xərcləri barədə ayrıca qərar qəbul edilməsini xahiş etmişdir.
24. 26 oktyabr 2011-ci il tarixli məhkəmə iclasında cənab İ.M. borcun 02.05.2011-ci il tarixdə tamamilə ödənildiyini təsdiq etmiş, lakin icra icraatları ilə bağlı xərclərinin ödənilmədiyini bildirmişdir. Bu səbəbdən də, o, məhkəmədən məhkəmə xərclərinin ödənilməsi barədə qərar qəbul edilməsini xahiş etmişdir.
25. 18 noyabr 2011-ci il tarixdə məhkəmə məhkəmə xərclərinin ödənilməsi barədə qərar qəbul etmişdir. Qeyd edilən qərar da göstərilmişdir ki, əmlak qərar qüvvəyə mindiyi üç ay ərzində cənab İ.M.-in mülkiyyətinə alışı məbləği depozitə qoyulandan sonra keçəcəkdir. Məhkəmə, ərizəçinin əmlakdan payının cənab İ.M.-ə satılması haqqında qərarın daha əvvəl qəbul edildiyindən (17.03.2011), ərizəçinin 02.05.2011-ci il tarixdə borcu tamamilə ödəməsi faktını qəbul etməmişdir. Məhkəmə qeyd etmişdir ki, ərizəçinin borcunu tamamilə ödəməsi faktı satış həyata keçirilən zaman nəzərə alınacaqdır.

26. 05 dekabr 2011-ci ildə ərizəçi bu qərardan apellyasiya şikayəti vermişdir. O şikayət etmişdir ki, qeyd edilən borcu məhkəmənin kompensasiya qərarının qəbul edilməsindən bir neçə ay əvvəl ödəmişdir. Bu baxımdan cənab İ.M.-ə həm borcun tamamilə qaytarılması, həm də, əmlakdan payı əldə etdiyindən “kompensasiyanı hər iki yol ilə” almışdır. Ərizəçi daha sonra bildirmişdir ki, məhkəmə xərcləri ilə bağlı qərar qəbul edildiyində o, dərhal həmin borcunu da ödəyəcəkdir.
27. 16 yanvar 2012-ci il tarixdə Ərazi Məhkəməsi ərizəçinin apellyasiya şikayətini təmin etməmiş və artıq qanuni qüvvəsini alan qərarı qüvvədə saxlamışdır. Məhkəmə qərara almışdır ki, əmlakdan payın cənab İ.M.-ə satılması üçün zəruri olan şərtlər 17 mart 2011-ci il tarixli qərarla öz əksini tapmışdır. Ərizəçinin borcunu hərracdan sonra ödəməsi faktı isə satışın etibarlılığına heç bir aidiyyəti yoxdur.
28. 27 fevral 2012-ci il tarixdə ərizəçi Ərazi Məhkəməsinin qərarından konstitusiyaya şikayəti vermişdir.
29. 07 mart 2012-ci il tarixdə cənab İ.M. alış məbləğini depozitə ödəməsi barədə məhkəməyə məlumat vermişdir.
30. 24 aprel 2012-ci il tarixdə Bələdiyyə Məhkəməsinin qərarı ilə ərizəçinin əmlakından payı cənab İ.M.-ə təhvil verilmişdir. 29 iyun 2012-ci il tarixdə torpaq qeydiyyatı şöbəsi cənab İ.M. ərizəçinin əvəzinə paylı mülkiyyətçi kimi qeydiyyada almışdır.
31. 24 may 2012-ci il tarixdə Konstitusiyaya Məhkəməsi ərizəçinin 27.02.2012-ci il tarixli şikayətini əsassız hesab etmişdir. Məhkəmə hesab etmişdir ki, mübahisələndirilən qərar konstitusiyaya şikayəti üçün açıq deyildir.
32. 17 sentyabr 2012-ci il tarixdə Bələdiyyə Məhkəməsi cənab İ.M. ödəmiş olduğu 43.764 xorvatiya kunu məbləğində depoziti ərizəçinin əmlakdan payına aid edərək əmlakın bölüşdürülməsi barədə qərar qəbul etmişdir. Məhkəmə icra proseslərində çəkilmiş məhkəmə xərclərini 10.703.12 xorvatiya kunu məbləğində müəyyən edərək ərizəçiyə aid hesab etmişdir, və qeyd edilən məbləği cənab İ.M.-ə qaytarmışdır. 33.030.88 xorvatiya kunu məbləğində qalan vəsait ərizəçiyə qaytarılmışdır.

33. 14 dekabr 2012-ci il tarixdə Ərazi Məhkəməsi ərizəçinin yuxarıda qeyd edilən qərardan vermiş olduğu apellyasiya şikayətini rədd etmişdir. 27 fevral 2013-cü il tarixdə ərizəçi Ərazi Məhkəməsinin qərarından konstitusiyaya şikayəti vermişdir.
34. 25 aprel 2013-cü il tarixdə Konstitusiyaya Məhkəməsi şikayəti qəbul edilməz elan edərək qərara almışdır ki, mübahisələndirilən qərar konstitusiyaya şikayəti üçün açıq deyildir.
35. 20 yanvar 2013-cü il tarixdə Bələdiyyə Məhkəməsi icranın sona çatması barədə qərar qəbul etmişdir. Bu qərardan verilmiş apellyasiya şikayəti Ərazi Məhkəməsi tərəfindən 26 mart 2013-cü il tarixdə rədd edilmişdir.

C. Digər məhkəmə prosesləri

36. 23 may 2013-ci il tarixdə cənab İ.M. ərizəçinin həyat yoldaşına (arvadı) qarşı birgə mülkiyyətin bölünməsi barədə iddia ilə Bələdiyyə Məhkəməsinə müraciət etmişdir. Əmlak fiziki olaraq bölünə bilmədiyi səbəbindən o, əmlakın satış yolu ilə bölüşdürülərək gəlirin birgə mülkiyyətçilər arasında bölünməsinə xahiş etmişdir.
37. Ərizəçinin həyat yoldaşı (arvadı) satışa qarşı olduğundan 02 iyul 2013-cü il tarixli qərarla məhkəmə bu icraata xitam vermiş və cənab İ.M.-in bununla bağlı ayrıca mülki iddia tələbi irəli sürməsi ilə bağlı göstəriş vermişdir.
38. 17 iyul 2013-cü il tarixdə göstərişə əsasən cənab İ.M. ərizəçinin həyat yoldaşına (arvadı) qarşı mülki iddia ilə həmin bələdiyyə məhkəməsinə müraciət etmişdir.
39. 06 noyabr 2014-cü il tarixli qərara əsasən Bələdiyyə Məhkəməsi iddiaçının xeyrinə qərar qəbul etmişdir və əmlakın bölüşdürülməsini satış yolu ilə həll olunaraq əldə edilən gəlirin birgə mülkiyyətçilər arasında bölüşdürülməsini qət etmişdir. Məhkəmə, həmçinin, 4.050 xorvatiya kunu məbləğində məhkəmə xərclərinin iddiaçıya ödənilməsinə ərizəçinin həyat yoldaşına aid etmişdir.
40. Ərizəçinin həyat yoldaşı bu qərardan şikayət etmişdir və şikayət hal-hazırda ikinci instansiya məhkəməsinin icraatındadır.
41. Bu sırada 03 iyul 2013-cü il tarixdə cənab İ.M. bir sıra digər mülki iddialar ilə Bələdiyyə Məhkəməsinə müraciət edərək, əmlakdan istifadəyə görə icarə

haqqının ödənilməsini tələb etmişdir. O izah etmişdir ki, ərizəçinin əmlakından payını əldə etməsindən də sonra ərizəçi həmin evdə yaşamağa davam etmişdir. Beləliklə, birgə mülkiyyətçi kimi onun ərizəçidən icarə haqqının yarısını tələb etmək hüququ vardır. Bu məhkəmə icraatları hələ də birinci instansiya məhkəməsinin baxışındadır.

HÜQUQİ MƏSƏLƏLƏR

I. Konvensiyanın 1 sayılı Protokolunun 1-ci maddəsinin iddia edilən pozuntusu

42. Ərizəçi Konvensiyanın 6-cı maddəsinin 1-ci bəndinə istinad edərək şikayət etmişdir ki, milli məhkəmələr tərəfindən icra icraatlarında onun əmlakdan payı artıq ödəmiş olduğu borcun ödənilməsi məqsədilə satılmışdır.

43. Hökumət buna etiraz etmişdir.

44. Məhkəmə, bir daha xatırladır ki, işdəki faktlara hüquqi xarakteristika verilməsində yetərincə təcrübəyə malikdir. Hazırkı işdə o hesab edir ki, şikayət Konvensiyanın 1 sayılı Protokolun 1-ci maddəsinin təsiri altına düşür və bu maddədə aşağıdakılar deyilir:

“Hər bir fiziki və hüquqi şəxs öz mülkiyyətindən maneəsiz istifadə hüququna malikdir. Heç kəs, cəmiyyətin maraqları naminə və qanunla və beynəlxalq hüququn ümumi prinsipləri ilə nəzərdə tutulmuş şərtlər istisna olmaqla, öz mülkiyyətindən məhrum edilə bilməz.

Yuxarıdakı müddəalar dövlətin, ümumi maraqlara müvafiq olaraq, mülkiyyətdən istifadəyə nəzarəti həyata keçirmək üçün yaxud vergilərin və ya digər rüsum və ya cərimələrin ödənilməsini təmin etmək üçün zəruri hesab etdiyi qanunları yerinə yetirmək hüququnu məhdudlaşdırmır.”

A. Qəbuledilənlik

45. Hökumət ərizəçinin daxili hüquqi müdafiə vasitələrini tükəndirmədiyindən və ərizə vermək hüququndan sui-istifadə etdiyindən şikayətin qəbuledilənliyini mübahisələndirmişdir.

I. Daxili hüquqi-müdafiə vasitələrinin tükəndirilməməsi

(a) Tərəflərin izahatları

46. Hökumət bildirmişdir ki, ərizəçi milli məhkəmələr tərəfindən borcu ödəməsinə baxmayaraq, borcun icra edilməsi məqsədilə əmlakdan payının satılmasından şikayət etmişdir. O, xüsusilə qeyd etmişdir ki, cənab İ.M. iddia etdiyi borcu iki dəfə ödəmişdir. Halbuki, milli qanunvericilikdə belə halların həlli üçün hüquqi müdafiə vasitələri nəzərdə tutulmuşdur. Məsələn, eyni icra proseslərində ərizəçi İcra Aktının 58-ci maddəsinə istinad edərək ödənilmiş artıq məbləğin geri qaytarılması üçün qarşılıqlı iddia verə bilər. O, həmçinin, mülki qaydada iddia verərək hər hansı bir ziyana görə kompensasiya tələb edə bilər. Halbuki, o, bu vasitələrin heç birindən istifadə etməmiş, bunun əvəzinə işin mahiyyəti ilə bağlı olmayan qərarlardan şikayət vermişdir ki, şikayət təmin olunduğu halda belə mübahisələndirilən məsələni həll etməyəcəkdi.

47. Ərizəçi bununla bağlı heç bir şərh verməmişdir.

(a) Məhkəmənin qiymətləndirməsi

48. Məhkəmənin fikrincə, ərizəçinin borcu iki dəfə ödəməsi barədə arqumenti yalnıdır. Halbuki, onun əsas borcu və qanunla müəyyən edilmiş gecikmə faizini 02 may 2011-ci il tarixdə ödəməsi doğrudur, lakin borc əmlakdan payın satışından əldə olunan vəsait hesabına təkrarən ödənilməmişdir (bax yuxarıda 16, 18, 22 və 23-cü bəndlər). Həmin məbləğ icra proseslərində çəkilmiş məhkəmə xərclərinin ödənilməsinə yönəlmiş, qalan məbləğ isə ərizəçiyə geri qaytarılmışdır. Ərizəçi tərəfindən irəli sürülən arqument işin faktlarına əsaslanmadığından Hökumətin bu arqumentə əsaslandığı qeyri-məğbulluq barədə etirazı da təmin edilə bilməz.

49. Nəticədə, Məhkəmə hesab edir ki, Hökumətin bununla bağlı etirazı rədd edilməlidir.

2. Müraciət hüququndan sui-istifadə

(a) tərəflərin izahatları

50. Hökumət ərizəçinin istifadə etdiyi bir sıra ifadələri aqressiv hesab etmişdir. Ərizəçinin hüquqi nümayəndəsi ilkin olaraq cənab İ.M-in hərəkətlərini cinayət əməli kimi təsvir etmişdir, və daha sonra ərizəçinin “məhkəmələr tərəfindən iqtidarda olanların təsiri altında və qanun və ədalətə uyğun olmayan qərarlar qəbul edən cavabdeh Dövlətə xas olan” tərzdə öz əmlakından məhrum olması qənaətinə gəlmişdir. Hökumətin fikrincə, bu arqumentlərin hamısını nəzərə alaraq belə nəticəyə gəlmək olar ki, cavabdeh Dövlət cinayət fəaliyyətini təqdir

edir və məsuliyyət daşıyan şəxslərin cəzalandırılmamasını təmin edir. Bu səbəbdən də, Hökumət bu arqumentləri, Məhkəmənin presedent-hüququnda şərh edildiyi kimi, Konvensiyanın 35-ci maddəsinin 3-cü bəndinin (a) yarım bəndinə zidd hesab etmişdir.

51. Ərizəçi, Hökumətin qeyri-məğbulluq ilə bağlı etirazını cavablandırma bilməmişdir ondan ötrü ki, bu etiraz ilk olaraq 01 oktyabr 2013-cü il tarixdə Hökumətin 13.08.2013-cü il tarixli müşahidələrinə verilmiş şərhə artıq müzakirə edilmişdir.

(b) Məhkəmənin qiymətləndirməsi

52. Məhkəmə bir daha təkrarlayır ki, baxmayaraq ki, məhkəmə prosesində təhqiredici ifadələrin istifadə edilməsi yolverilməzdir, ərizə yalnız müstəsna hallarda rədd edilə bilər (bax Felbab v. Serbia, no. 14011/07, 14 aprel 2009, §56). Məhkəmə, təşəkkül tapmış presedent hüququna əsaslanaraq hesab edir ki, ərizəçinin nümayəndəsi tərəfindən edilən mübahisəli bəyanatların sərt olmasına baxmayaraq, bu bəyanatlar ərizəni müraciət hüququndan sui istifadə kimi qeyri-məğbul elan edilməsinə haqq qazandırmaq üçün yetərli deyildir.

53. Buradan belə nəticəyə gəlmək olur ki, Hökumətin bununla əlaqəli etirazı rədd edilməlidir.

3. Qəbuledilənlik barədə nəticə

54. Məhkəmə daha sonra qeyd etmişdir ki, şikayət Konvensiyanın 35-ci maddəsinin 3-cü bəndinin mənası çərçivəsində açıq-aşkar əsassız deyildir. Məhkəmə, həmçinin qeyd edir ki, hər hansı digər əsaslarla da qəbuledilməz deyildir. Ona görə də, şikayət qəbuledilən elan edilməlidir.

A. İşin mahiyyəti

1. Tərəflərin arqumentləri

(a) Ərizəçi

55. Ərizəçi iddia etmişdir ki, bir halda ki, o, borcu tam olaraq ödəmişdir icra məhkəməsi icra proseslərini İcra Aktının 67 (1) maddəsinə əsasən öz təşəbbüsü ilə dayandırmalı idi. O, xüsusilə, ərizəçinin 17 mart 2011-ci il tarixli ikinci hərracda sonra əmlakdan pay hüququnu itirməsi barədə Hökumətin arqumentinə etiraz etmişdir (bax yuxarıda 21-ci bəndə). Ərizəçi izah etmişdir ki, İcra Aktına əsasən mülkiyyət hüququ alıcıya keçməzdən əvvəl mülkiyyət

hüququnun verilməsi barədə qərar qəti qüvvəyə minməlidir. Ərizəçinin işində isə belə bir qərar icra məhkəməsi tərəfindən qəbul edilməmişdir. Buna görə də, məhkəməyə prosesləri dayandırmağa və restitusiya barədə qərar qəbul etməsinə heç bir maneə olmurdu. Nəticədə, mülkiyyətindən maneəsiz istifadə hüququna müdaxilə qanunla nəzərdə tutulmamışdır.

56. Mütənasibliyə gəldikdə isə, ərizəçi ilk olaraq bildirmişdir ki, borcu ödəməməsinin səbəbi onun kasıb olması olmuşdur. Cənab İ.M ilə elə bu səbəbdən də, razılığa gələrək borcun ödənilməsini təxirə salmış və borcu tədricən 02 may 2011-ci il tarixdə ödəmişdir (bax yuxarıdakı 16, 18 və 22-23-cü bəndlərə). Buna baxmayaraq, və altı ay müddətdən sonra icra məhkəməsi ərizəçinin mülkiyyətinə olan payını İ.M-ə verilməsi barədə qərar qəbul etmişdir, sanki borc ödənilməmişdir (bax yuxarıda 25-ci bəndə). Milli məhkəmələrin, bu halda belə, ərizəçinin mülkiyyətə olan payını cənab İ.M-ə verilməli olması (bax 25 və 27-ci bəndlərə) ilə bağlı fikri həddindən artıq ədalətsiz olmuş və məqsədi borcunu mülkiyyətindən məhrum etmək deyil, tələbkarın borcunun alınması ilə bağlı icra icraatının məqsədlərinə zidd olmuşdur. O, həmçinin qeyd etməyi zəruri hesab etmişdir ki, əmlakdan olan payı üçüncü şəxs tərəfinin əvəzinə borcu ödəmiş olmasına baxmayaraq icra icraatlarını və satışın həyata keçməsinə tələb edən kreditor tərəfindən alınmışdır. Ərizəçi eləcə də, vurğulamışdır ki, mübahisə predmeti olan mülkiyyət onun yaşadığı yeganə əmlakıdır. O, həyat yoldaşı ilə birgə yaşadığı əmlakda anadan olmuş və əmlak atasından ona miras qalmışdır. Ərizəçi əlavə olaraq bildirmişdir ki, mülkiyyətin bölüşdürülməsi cənab İ.M-in tələb etdiyi kimi məhkəmə qərarına əsasən satılması və əldə olunan vəsaitin birgə mülkiyyətçilər arasında bölüşdürülməsi yolu ilə həyata keçdiyi halda, o və onun həyat yoldaşı (arvadı) cənab İ.M-dən mülkiyyətə olan payı almaq üçün yetərli vəsaitə malik olmaması səbəbindən evsiz qalacaqlar.

(b)Hökumət

57. Hökumət vurğulamışdır ki, cənab İ.M-in ərizəçiyə qarşı qanunla müəyyən edilmiş borc tələbinin icrası ilə bağlı olan hazırkı iş, könüllü olaraq müəyyən edilmiş müddət çərçivəsində ödənilməyən borcun həyat yoldaşı ilə birgə əldə etdiyi əmlakdan payının məhkəmə qərarı əsasında həyata keçən satışından ələdə edilən vəsait hesabına geri qaytarılmaması ilə bağlıdır.

58. Hökumət ilkin olaraq qeyd etməyi zəruri hesab etmişdir ki, ərizəçi, borcu iki dəfə ödəməsini və borcu tam ödəməsinə baxmayaraq mülkiyyətdən payının cənab İ.M-ə verilməsi ilə məhkəmələrin icranı davam etdirmələrini iddia edərkən işin faktiki hallarını səhv təsfi etmişdir. İcra məhkəməsi icranı davam

etdirilməsi və ərizəçinin mülkiyyətdən payının satılması barədə qərarı, ümumi borcu və qanunla müəyyən edilmiş faiz dərəcəsini, icra icraatı ilə bağlı məhkəmə xərclərini ödəməməsi faktına baxmayaraq, qəbul etmişdir (bax yuxarıda 16, 18 və 22-23-cü bəndlərə). Bundan başqa, ərizəçinin mülkiyyətdən payı cənab İ.M-ə “verilməmişdir”, sonuncu əmlakı açıq hərracda almışdır (bax yuxarıda 21-ci bəndə). Nəticədə, qeyd edilən satışı həyata keçirən qərardan aydın görünürdü ki, məhkəmə ərizəçinin buna qədər bütün ödənişlərini nəzərə almış və cənab İ.M-ə bir tək icra məhkəmə xərclərinə aid məbləğin ödənilməsini, qalan məbləğin isə ərizəçiyə ödənilməsini təyin etmişdir (bax yuxarıda 32-ci bəndə).

59. Bununla bağlı, Hökumət iddia etmişdir ki, cənab İ.M-in icra icraatı üzrə kreditor olaraq ərizəçinin mülkiyyətdən olan payının alması faktının icraatın qanunauyğunluq baxımından bir əhəmiyyəti yox idi. Çünki cənab İ.M iş üzrə alıcı kimi çıxış edərək digər prosesual şəxs rolunu oynamışdır. Ərizəçi daha yüksək məbləği təklif edərək alıcı kimi çıxış edə bilərdi, və bu yolla bazar dəyərindən aşağı məbləğə satılan satışdan məruz qaldığı zərəri azaltmış olardı. Lakin o bu etməmişdir.

60. Hökumət davam edərək iddia etmişdir ki, hazırkı işlə bağlı milli məhkəmələrin qərarları həm İcra Aktının müvafiq müddəalarına, həm də, öngörülə bilənlik, çatımlılıq və dəqiqlik prinsipləri baxımından Konvensiyanın qanunilik prinsipinin standartlarına tam olaraq uyğun olmuşdur. Hökumət ərizəçinin sonuncu ödənişi etdiyi 02.05.2011-ci il tarixdən sonra icra məhkəməsinin icranı dayandırması ilə bağlı arqumentini təkzib etmişdir. Hökumətin fikrincə, məhkəmənin bunu etməməsinin səbəbi ərizəçinin əmlakdan payının artıq hərracda satılması və icranın mahiyyətcə yekunlaşması olmuşdur. Bundan sonra qəbul edilmiş qərarlar isə məhkəmə icraatının sona çatması ilə bağlı formal məqsəd daşıyan “texniki” qərarlar olmuşdur. İcra icraatı zamanı vəkil tərəfindən təmsil edilən ərizəçi, bu barədə məlumatlı olmalı idi. Hökumətin bildirdiklərinə əsasən, faktiki olaraq, ərizəçi özü-özlüyündə əmlakdan payının ikinci hərracda satılmış olmasını mübahisələndirmir, lakin icra məhkəməsinin, borcu tam ödəmiş olmasına baxmayaraq, icraatı dayandırmaması və restitusiya barədə qərar qəbul etməməsinin mübahisələndirmişdir.

61. Hökumət daha sonra iddia etmişdir ki, ərizəçinin əmlakdan payının satılması barədə qərar bir tərəfdən kreditor cənab İ.M-in icra hüquqlarını və Dövlətin pozitiv öhdəliklərini, digər tərəfdən isə ərizəçinin hərəkətlərini nəzərə alaraq qeyri-mütənasib olmamışdır. Bununla əlaqədar olaraq Hökumət ilk

olaraq vurğulamışdır ki, cənab İ.M-in ərizəçiyə qarşı tələbləri məhkəmə qərarlarından irəli gəlmişdir və Konvensiyanın 1 sayılı Protokolunun 1-ci maddəsi mənası baxımından mülkiyyət kimi çıxış etmişdir. Konvensiyaya uyğun olaraq həmin qərarların icra edilməsi üçün Dövlətin sərəncamında olan mövcud hüquqi vasitələrdən istifadə etmək öhdəliyi olmuşdur. Bu pozitiv öhdəliyin icra edilməsində Dövlət borcu ödəməkdən qaçan və ya ən azından mümkün olduğu qədər ödənişi uzadan ərizəçinin aqressiv davranışları ilə üzləşmişdir. Bu, ərizəçinin birinci hərrac təyin edildikdən, yəni icra icraatı başlandıqdan üç il sonra borcu ödəmək fikrinə gəlməsi faktından aydın olmuşdur. Dövlət mövqeyinə əsasən, icra son mərhələsinə çatdıqdan, və ərizəçinin mülkiyyətdən olan payının satılmalı olması aydın olduqdan sonra ərizəçinin borcunun böyük hissəsini bir neçə ay ərzində dərhal ödəməsindən sonra sonuncunun borcu ödəmək üçün üç il ərzində yetərli vəsaitinin olmaması inandırıcı deyildir.

62. Yuxarıda qeyd edilənləri, və xüsusilə, ərizəçinin icra prosesinin nəticələrini və əmlakdan payını itirmək riskini öncədən görə bilməsini nəzərə alaraq, ərizəçinin məhkəmə qərarına əsasən satışdan yayınması və alış qiymətinin təsiri, eləcə də, bu icraatların ədalətliliyi üçün ixtiyarında olan imkanlarını nəzərə alaraq, Hökumət iddia etmişdir ki, hazırkı işdə Konvensiyanın 1 sayılı Protokolunun 1-ci maddəsinin pozuntusu baş verməmişdir.

2. Məhkəmənin qiymətləndirməsi

63. Məhkəmə ilkin olaraq qeyd edir ki, hazırkı iş üzrə icra icraatları fərdi şəxslər arasında mülki hüquq mübahisələrinə aiddir. Bununla bağlı, aşağıdakı ümumi prinsiplər Məhkəmənin presedent-hüququnda daxildir (bax, məsələn, *Zagrebačka banka d.d. v. Croatia*, no. [39544/05](#), §§ 250-251, 12 December 2013):

“Məhkəmə ilkin olaraq qeyd edir ki...fərdi şəxslər arasındakı mülki-hüquq münasibətlərinə...özü-özlüyündə Konvensiyanın 1 sayılı Protokolunun 1-ci maddəsinə əsasən Dövləti məsuliyyətə cəlb etmir (bax, *mutatis mutandis*, *Ruiz Mateos v. the United Kingdom*, no. [13021/87](#); *Skowronski v. Poland* (dec.), no. [52595/99](#), 28 iyun 2001; *Kranz v. Poland* (dec.), no. [6214/02](#), 10 sentyabr 2002; *Eskelinen v. Finland* (dec.), no. [7274/02](#), 3 fevral 2004; and *Tormala v. Finland* (dec.), no. [41258/98](#), 16 mart 2004).”

64. Məhkəmənin presedent-hüququndan irəli gəlidiyi kimi, Məhkəmənin hazırkı işdə araşdırmalı olduğu məsələ ərizəçinin əmlakdan payının, borcu tam olaraq

ödəməsindən sonra, icra icraatı çərçivəsində məhkəmə xərclərinin ödənilməsi məqsədilə satılması barədə milli məhkəmələr tərəfindən qəbul edilmiş qərarlarının milli qanunvericiliyə uyğun olub-olmaması, eləcə də, qərarların özbaşına və ya açıq-aşkar əsassız olub-olmamasını araşdırmaqdır.

65. Məhkəmə ilk olaraq qeyd edir ki, ərizəçi tam olaraq borcunu 02.05.2011-ci il tarixdə ödəmişdir (bax yuxarıda 23-cü bəndə) və İcra haqqında Qanuna əsasən məcburi icraya xitam verilməsinin əsaslarından biri icra olunması tələbin artıq icra edilməsidir (bax yuxarıda 43-cü bəndə). Məhkəmə daha sonra qeyd edir ki, milli məhkəmələrin presedent-hüququna əsasən məbləğ tam ödənildikdən və qərar qəti qüvvəyə mindikdən sonra alıcı əmlakın mülkiyyətçisi hesab edilir (bax yuxarıda 52-ci bəndə). Ərizəçinin halında hər iki şərt, ikinci hərracdan xeyli sonra, 07.03.2012-ci tarixdə baş vermişdir (bax yuxarıda 25, 27 və 29-cu bəndlər). Buna görə də, daxili qanunvericilik nöqtəyi nəzərindən milli məhkəmələr tərəfindən ikinci hərracın baş tutduğu tarixdən icra icraatının dayandırılı bilməməsi səbəbi aydın deyildir (bax yuxarıda 25 və 27-ci bəndlər).

66. Halbuki, Məhkəmə bir daha təkrarlayır ki, milli qanunvericiliyin düzgün şərh və tətbiq edilməsinin yoxlanılması səlahiyyəti məhduddur və milli məhkəmələri əvəz etmək funksiyası yoxdur. Bu baxımdan Məhkəmə milli məhkəmələr tərəfindən qəbul edilən qərarların qanunsuz və ya açıq-aşkar əsassız olub-olmamasını araşdırarkən özünü məhdudlaşdırmaqdır (bax *Anheuser-Busch Inc.*, § 83). Məhkəmə bunu halbuki yuxarıda qeyd edilən mülahizələrə əsasən edəcəkdir.

67. Məhkəmə, ərizəçinin borcunu tam ödədiyi 02.05.2011-ci il tarixdə icra məhkəmə xərclərini ödəməyə hazır olduğunu, lakin məhkəmənin qeyd edilən zaman xərcləri müəyyən etmədiyindən ödəyə bilməməsi faktına xüsusi əhəmiyyət verir. Ərizəçi bu səbəbdən də, məhkəmədən bu barədə qərar qəbul edilməsini xahiş etmişdir (bax yuxarıda 23-cü bəndə). Məhkəmə isə əksinə ərizəçinin əmlakdan olan payının satışı barədə qərar qəbul etmiş və məhkəmə xərcləri ilə bağlı qərarı isə bir il və dörd ay sonra qəbul etmişdir (bax yuxarıda 25-ci bəndə).

68. Məhkəmə anlayır ki, milli məhkəmələr ərizəçinin əmlakdan payını 02.05.2011-ci ildən sonra satışını davam etdirən zaman, ərizəçinin gecikdirmə taktikası kimi görünən əvvəlki davranışlarını nəzərə alaraq, mövcud olan halda düzgün addım atmışlar. Həmin məhkəmələr, xüsusilə, 58,415.75 xorvatiya kunu məbləğində (bax 23-cü bəndə) borcunu üç il yarım ödəyən ərizəçinin

məhkəmə xərclərinə görə əlavə olaraq 10,703.12 xorvatiya kunu məbləğini (bax 32-ci bəndə) heç bir gecikdirmə olmadan ödəyə bilməsi ehtimalının az olması gənaətinə gəlmişdir. Halbuki, bu cür əsas qəbul edilmiş olsa belə, və Məhkəmənin, əsassız gecikmə olmadan məhkəmə qərarlarının icra edilməsinə xüsusi əhəmiyyət verməsinə baxmayaraq (bax, məsələn, *Zagrebačka banka d.d.*, yuxarıda qeyd edilən, § 201), ərizəçinin məhkəmə xərclərinin müəyyən edilməsini xahiş etməsinə baxmayaraq icra məhkəməsinin bunu etməməsi Məhkəmə üçün aydın deyildir (bax yuxarıda 23-cü bəndə). Bu halda ərizəçiyə icra icraatları təxirə salınmadan məhkəmə xərclərini ödəmək imkanı yaradılmış olacaqdı.

69. Milli məhkəmələrin qərarları qanunsuz olmamış olsa belə, onlar aşağıda qeyd edilən səbəblərə görə açıq-aşkar əsassızdır.

70. Məhkəmənin fikrincə, icra kontekstində keçirilən açıq hərracda əmlakın satılması kreditörün tələbinin təmin edilməsi məqsədi daşımışdır. Hazırkı ki işdə icra dayandırıldığı və satışın etibarsız hesab edildiyi halda maraqlarına toxunacaq üçüncü tərəf iştirak etmirdi. Bundan başqa, Məhkəmə qeyd edir ki, icra üzrə kreditör alıcı kimi borc ödənilməsi zaman maliyyə investisiyası etməmişdir (bax yuxarıda 21, 23 və 29 bəndlərə *Rousk v. Sweden*, no. 27183/04, §141, 25 iyul 2013).

71. Belə olduğu halda Məhkəmə müəyyən etmişdir ki, ərizəçinin 02.05.2011-ci ildə borcu tam ödədiyi andan (bax yuxarıda 23-cü bəndə) kreditörün maraqlarının müdafiə edilməsi (icra icraatının məhkəmə xərclərinin ödənilməsi) ərizəçinin əmlakdan payının satılması barədə məhkəmə qərarı ilə ərizəçiyə əhəmiyyətli dərəcədə ziyanın dəyməsinə haqq qazandıra bilməz. Bu qərarın nəticəsi olaraq, ərizəçinin 131.200 xorvatiya kunu dəyərində evi, o cümlədən yeganə daşınmaz əmlakından payı kreditora bazar dəyərinin 1/3 hissəsi məbləğində və məbləğin 8% təşkil edən 10,703.12 xorvatiya kunu məbləğində olan icra icraatının məhkəmə xərclərinin ödənilməsi üçün satılmışdır (bax yuxarıda 14, 21, 25 və 32-cü bəndlərə). Bundan başqa isə, bunun nəticəsi olaraq ərizəçi və onun həyat yoldaşı hal-hazırda birgə mülkiyyətin bölüşdürülməsi ilə bağlı məhkəmə icraatında evlərindən məcburi çıxarılmaları ilə qarşı-qarşıyadırlar.

72. Yuxarıda qeyd edilənlər əsasən Məhkəmə belə nəticəyə gəlmişdir ki, ərizəçi tərəfindən əsas borcun ödənilməsindən sonra yeganə daşınmaz əmlakı olan mülkiyyətindən payının satılması barədə milli məhkəmələrin qərarları qanunsuz

olmasalar belə, hazırkı işin xüsusi hallarına əsasən onlar açıq-aşkar əsassız olmuşlar.

73. Beləliklə də, hazırkı işdə Konvensiyanın 1 sayılı Protokolunun 1-ci maddəsinin pozuntusu baş vermişdir.

II. KONVENSIYANIN 41-Cİ MADDƏSİNİN TƏTBİQİ

74. Konvensiyanın 41-ci maddəsində deyilir:

"Məhkəmə Konvensiya və onun Protokollarının pozulduğunu, lakin Yüksək Mükəvvlə Tərəfinin daxili hüququnun yalnız bu pozuntunun nəticələrinin qismən aradan qaldırılmasına imkan verdiyini müəyyən edərsə, zəruri halda zərərçəkən tərəfə ədalətli təzminat təyin edir".

A. Zıyan

1. Tərəflərin izahatları

74. Ərizəçi, kompensasiyanın ödənilməsi üçün tələb olunan müvafiq sənədləri təqdim etməyə hazır olduğunu bildirərək, kompensasiyanın ödənilməsini Məhkəmədən xahiş etmişdir. O, iddia etmişdir ki, yeganə ədalətli kompensasiya kimi restitusiya çıxış edə bilər. Ərizəçi iddia etmişdir ki, icra icraatı məhz borcu tam ödəmiş olduğu 02.05.2011-ci il tarixdəki mərhələ olan *status quo ante* qaytarılmalıdır. Bundan sonra isə icra icraatı çərçivəsində görülmüş tədbirlər etibarsız hesab edilərək icraatlar dayandırılmalı və əmlakdan olan payı ona geri qaytarılmalıdır.

75. Hökumət bildirmişdir ki, ərizəçi maddi və mənəvi ziyan ilə bağlı öz tələblərini əsaslandırılmamışdır. Hökumət Məhkəməni bu tələbi rədd etməyə dəvət edir, belə ki, tələb lazımı şəkildə əsaslandırılmamışdır. Hökumət daha sonra bildirmişdir ki, restitusiyanın tətbiq edilməsi düzgün deyildir, çünki Məhkəmə bu kimi tədbiri həyata keçirdiyi halda, ərizəçi, cənab İ.M-in əmlakdan payın əldə edilməsi üçün ödəmiş olduğu məbləği ona qaytarmalı olacaqdır (bu isə mümkün deyildir, çünki ərizəçi və həyat yoldaşı mülkiyyətə sahibliyin müəyyən edilməsi ilə bağlı icraat çərçivəsində olan məhkəmə proseslərində bildirmişlər ki, həmin payın cənab İ.M-dən geri alınması üçün yetərli vəsaitə sahib deyillər). Restitusiya cənab İ.M-in mülkiyyət hüquqlarına müdaxiləni təşkil edəcəkdir. Sonda, restitusiya ərizəçiyə qarşı əvvəlki icra

icraatı məhkəmə xərclərinin ödənilməsi ilə bağlı yeni icraatının başlanılmasına səbəb olacaqdır.

2. Məhkəmənin qiymətləndirməsi

(a) Maddi ziyan

76. Məhkəmə bir daha təkrarlayır ki, pozuntu tapdığı qərarında cavabdeh Dövlətin üzərinə pozuntulara son qoymaq və kompensasiya ödəmək öhdəliyi qoyur. Milli qanunvericilik reporasıyanın tətbiq edilməsini mümkün – və ya qismən mümkün etsə – Konvensiyanın 41-ci maddəsi zərərçəkən tərəfə kompensasiyanın təyin edilməsi imkanı yaradır (bax *Iatridis v. Greece* (kompensasiya) [GC], no. 31107/96, §§ 32-33, ECHR 2000-XI).

77. Bununla əlaqədar olaraq, ərizəçinin Məhkəmənin hazırkı işdə Konvensiyanın 1 sayılı Protokolunun 1-ci maddəsinin pozuntunun baş verməsi nəticəsinə əsaslanaraq, Öhdəliklər haqqında Qanunun 1111-ci maddəsinə əsasən əsassız varlanma barədə iddia verə bilər. Buna görə də, Məhkəmə qərara gəlir ki, maddi ziyanla bağlı hər hansı məbləğin təyin edilməsini zəruri hesab etmir.

(b) Mənəvi zərər

78. Ərizəçinin mənəvi zərərlə bağlı heç bir tələb irəli sürmədiyini nəzərə alaraq, Məhkəmə qərara gəlir ki, mənəvi zərərlə bağlı hər hansı məbləğin təyin edilməsi zəruri deyildir.

B. Məhkəmə xərcləri və digər məsrəflər

79. Ərizəçi, həmçinin milli məhkəmələrdə, xüsusilə, 02 may 2011-ci il tarixli icra icraatlarında çəkilmiş xərclər və digər məsrəflər üçün 17,750 xorvatiya kunu tələb etmişdir.

80. Hökumət bu tələbə etiraz etdi.

81. Məhkəmə təcrübəsinə əsasən ərizəçiyə milli məhkəmələrdə çəkdiyi xərclər üçün 200 avro məbləğini, və Məhkəmə qarşısında çəkmiş olduğu xərclərlə bağlı 850 avro məbləğini təyin etməyi ağılabatan hesab edir.

B. Qərarın icrasının gecikdirilməsinə görə faiz

82. Məhkəmə məqsədəuyğun hesab edir ki, icranın gecikdirilməsinə görə faiz Avropa Mərkəzi Bankındakı kredit faizinin yuxarı həddinə əsaslanmalı və onun üzərinə daha üç faiz əlavə olunmalıdır.

BU ƏSASLARA GÖRƏ MƏHKƏMƏ YEKDİLLİKLƏ:

1. Yekdilliklə ərizəni qəbuledilən *elan edir*;
2. Bir səsə qarşı altı səslə *qərara alır ki*, Konvensiyanın 1 sayılı Protokolunun 1-ci maddəsi pozulmuşdur;
3. *Altı səslə qərara alır ki*,
  - (a) Cavabdeh Dövlət Konvensiyanın 44-cü maddəsinin 2-ci bəndinə uyğun olaraq qərar qüvvəyə mindiyi gündən etibarən üç ay müddətində ərizəçiyə aşağıdakı məbləğləri ödəməlidir:
    - (i) xərc və məsrəflər üçün, tətbiq ediləcək bütün vergi məbləği əlavə olunmaqla, EUR 1.050 (min əlli avro);
    - (b) yuxarıda qeyd olunan üç aylıq müddət bitdikdən sonra qərarın icrasınadək gecikdirilmə müddəti ərzində yuxarıda göstərilən məbləğin üzərinə Avropa Mərkəzi Bankındakı kredit faizinin yuxarı həddi ilə hesablanmış faiz və onun üzərinə daha üç faiz gəlməlidir;
4. Ərizəçinin əvəzin ədalətli ödənilməsi ilə bağlı iddiasının qalan hissəsini *rədd edir*.

Marialena Tsirli
Casadevall
Katib müavini

Josep
Sədr